

сагледавања стања Уније (нације) па и да сугерише доношење и одређених закона који би били пожељни и корисни. Осим тога, председник може преко појединих конгресмена из своје партије да издејствује законодавне предлоге и да се тако непосредније умеша у законодавни рад Конгреса. У законодавству није дошло само до мешања Конгреса и председника, него и Конгреса и суда, пре свега Врховног суда. Врховни суд учествује у вршењу законодавне власти посредно – путем контроле уставности закона који се примењује на решење конкретног спора. У смислу ове контроле, одлука суда донета у конкретном спору добија општеважеће дејство и примењује се на све случајеве те врсте па постаје извор права, добија снагу законске норме. У САД (као и земљама англосаксонског права) судска одлука донета у једном спору добија значај општег акта, одн. постаје мерило, образац за решавање свих сличних спорова.

Као што се председник меша у рад Конгреса супротно логици чисте поделе власти, тако је и Конгрес овлашћен да се меша у председников посао. Како каже проф. Р. Марковић: „Конгрес утиче на председника већ самим тим што доноси законе и изгласава буџет“, а без тога се не може управљати ни у једној земљи, а камоли тако моћној као што су САД. Међутим, то мешање се директније односи на овлашћења која има један Конгресни дом Сенат и са којима учествује у вршењу извршне власти. Тако Сенат даје мишљење и пристанак на именовање амбасадора, конзула и других дипломатских представника као и судија Врховног суда и постављења других државних службеника која врши председник, а такође (двотрећинском већином сенатора) одобрава и међународне уговоре које у име САД склапа председник. То је изузетно важно и јако средство утицаја Конгреса на председничку власт јер је било и случајева да Конгрес (Сенат) не да потребан пристанак на закључени међународни уговор од стране председника као што је био случај са Версајским мировним уговором који је потписао сам Вудро Вилсон. Овако снажно ограничење у вођењу спољне политике, председник САД избегава тако што може да закључи тзв. извршне споразуме који не подлежу одобрењу Сената. Ове мера, овлашћења Конгреса према председнику се схватају и узимају као противмере председниковим мерама и овлашћењима према Конгресу. Иако се одреда сви амерички председници (и демократе и републиканци) жале да немају довољно власти и моћи која им је потребна, чињеница је да су ове контра мере према председнику нужне да би се обезбедила равнотежа у систему и складно функционисање све три власти. То је